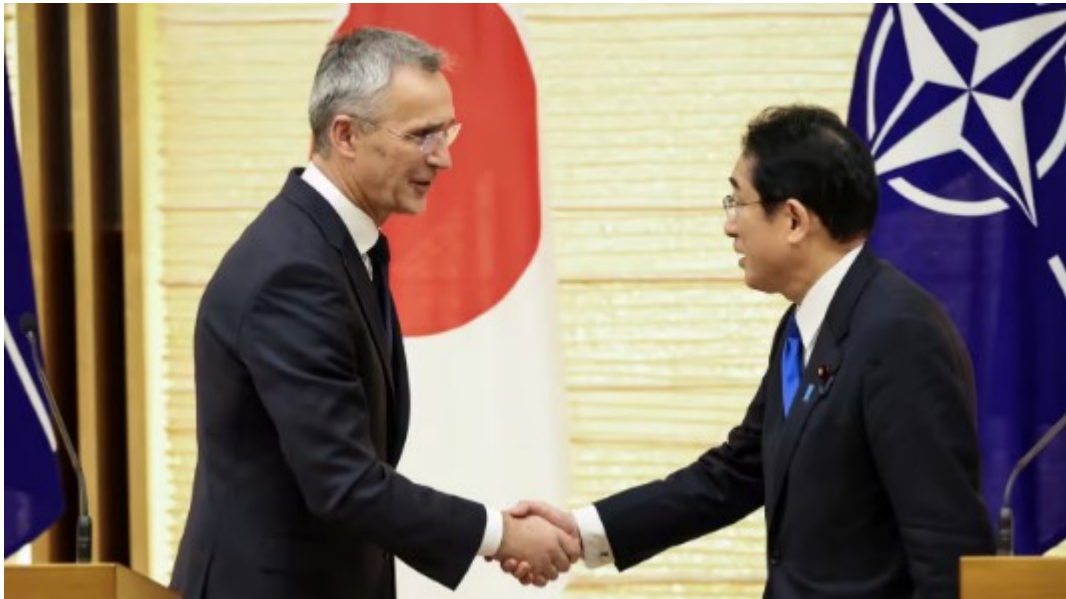

Quinn Marschik: Asie není záležitostí NATO

infokuryr.cz/n/2023/03/29/quinn-marschik-asie-neni-zalezitosti-nato

kuryr

29. března 2023

Rostoucí vazby Aliance na Japonsko a Jižní Koreu zvyšují riziko války s Čínou

Zatímco na hranicích aliance zuřila válka, generální tajemník NATO Jens Stoltenberg se poflakoval v Jižní Koreji a Japonsku. Spíše než usilovat o deeskalaci války na Ukrajině, aby se vyhnul civilizaci ničící jaderné válce s Ruskem, se Stoltenberg zdál ochoten zatáhnout alianci do potenciálních budoucích konfliktů v Asii a riskovat válku s jaderně vyzbrojenou Čínou.

NATO nemá v indicko-pacifickém regionu co dělat. Aliance by se místo toho měla držet svého severoatlantického mandátu a vyhýbat se pěstování sudů s prachem na druhém konci světa.

Severoatlantická smlouva, která tvoří základ aliance, se výslovně vztahuje pouze na severoatlantickou oblast. Článek 5, který obsahuje zásadní formulaci, že „útok proti jednomu... bude považován za útok proti všem“, se vztahuje pouze na Evropu a Severní Ameriku.

To znamená, že útoky na lodě, letadla nebo území vlastněná členy mimo tyto regiony automaticky nevyvolají reakci aliance. Severní Korea by mohla zaútočit na Havaj nebo Guam a NATO by nebylo povinno provést odvetu.

Stoltenbergova návštěva nejenže přesáhla geografický mandát NATO, ale byla také pokusem vtáhnout Jižní Koreu a Japonsko do pobuřujícího paradigmatu Západu „demokracie versus autokracie“.

Aby bylo jasno, Jižní Korea i Japonsko jsou do tohoto schématu částečně zataženy, i když opatrněji než Západ. Oba se zaměřili především na zachování svobody a demokracie, spíše než na očerňování jiných asijských vlád jako autokracií.

Aby demonstrovali svůj soulad se Západem a hodnotami NATO, japonský premiér Fumio Kishida a jihokorejský prezident Yoon Suk Yeol vystoupili na červnovém summitu NATO v Madridu nezvykle spolu se svými tichomořskými protějšky Austrálií a Novým Zélandem.

Při své zpáteční návštěvě začátkem tohoto měsíce však Stoltenberg šel nad rámec holubičího postoje Yoona a Kishidy a představil Čínu jako přímou výzvu svobodě, demokracii a západním hodnotám. Partnerství NATO s Jižní Koreou a Japonskem jsou podle něj důležitá a „nezbytná“ pro řešení této výzvy.

Soul a Tokio jsou si této výzvy dobře vědomy, ale obě vědí, že zbytečné zaměřování na Peking by mohlo poškodit jejich zájmy. Ještě důležitější je, že neštěstí NATO v Afghánistánu ukázalo, jak málo může být Aliance užitečná mimo Evropu a Severní Ameriku.

Ještě znepokojivější je, že Stoltenbergovy pravidelné závěry, že Čína jako autoritářský stát je ochotnější použít sílu k prosazování svých národních zájmů než prodemokratické členské země NATO a jeho partnerských zemí, zveličují hrozbu, kterou představuje Peking.

Jeho tvrzení, že NATO očekává, že státy přijmou právní stát a demokracii – jak je definuje Aliance – po skončení studené války, podtrhuje názor, že autoritářská Čína představuje automatickou hrozbu pro indicko-pacifický region a širší svět. svět.

Takové předpoklady by mohly vyvolat volání po změně režimu jako řešení čínské výzvy. To by znamenalo, že Peking překročí červenou čáru, protože vláda má v úmyslu udržet komunistickou stranu u moci a mít kontrolu nad budoucností jejího vládnutí.

Ti, kteří neuznávají, že Čína má skutečný zájem na zachování své národní suverenity a územní celistvosti, popírají skutečnost, že i demokratický režim v Pekingu stále vykonává kontrolu nad Tchaj-wanem a má územní zájmy ve Východočínském a Jihočínském moři a podél Himalájí – chce prosadit hranici země.

Mnozí zapomínají, že Tchaj-wan, který je stále formálně Čínskou republikou, technicky vznáší většinu stejných územních nároků jako Peking a dokonce i nominálně některé, které jdou dále, jako je Čína. B. ústavní prosazení suverenity nad celým Mongolskem.

Ještě znepokojivější je, že Stoltenbergovo zobrazení pozice NATO vůči Tchaj-wanu se nezdá být užitečné pro mír mezi oběma stranami silnice. V rozhovoru pro Nikkei Asia během své návštěvy řekl, že NATO se „chce vyhnout jakékoli změně status quo“, přičemž opakovaně popírá, že Čína je protivník, a trvá na tom, že NATO je obranná aliance.

Peking by jeho prohlášení mohl interpretovat jako skryté zadržování nebo jako návrh, že by NATO bránilo Tchaj-wan v případě invaze. To by mohlo přimět Čínu, aby opustila úsilí o mírové znovusjednocení a zaútočila nebo přinutila Tchaj-wan ve vhodnou dobu, kdy je NATO rozptýleno nebo má plné ruce práce s přezbrojováním.

Stoltenberg a členové NATO by měli opustit indicko-pacifický střed a zaměřit se na hlavní účel Aliance: evropskou bezpečnost. NATO by více těžilo ze zvýšení evropských výdajů na obranu, které by daleko

převyšovalo Rusko, největší evropskou hrozbu, pokud by členové dodrželi své závazky utrácet 2 % svého hrubého domácího produktu na bezpečnost.

Pokud by evropské státy převzaly více odpovědnosti, posílilo by to také jejich obranu proti nadnárodním hrozbám, jako jsou kybernetické útoky a terorismus. Pokud by přitom Evropa na sebe vzala hlavní nápor zajištění vlastní obrany, mohly by se Spojené státy více soustředit na své životně důležité národní zájmy.

NATO nemá v indicko-pacifické oblasti žádnou činnost ani mandát. Mělo by se zdržet podněcování zbytečného ideologického napětí, přestat předpokládat, že čínská autoritářská vláda činí agresivní válku nevyhnutelnou, a vyvarovat se podněcování napětí mezi oběma stranami Tchajwanského průlivu.

Obnovení jejich mise k posílení evropské obrany je mnohem více v zájmu NATO a Spojených států.

ZDROJ

PRO

PRÁVO RESPEKT ODBORNOST

celonárodní setkání

přijďte podpořit

ČESKO PROTI BÍDĚ

**16. 4. 2023 / 14.00 HOD.
VÁCLAVSKÉ NÁMĚSTÍ**

vystupující

JINDŘICH RAJCHL - předseda PRO / **JANA ZWYRTEK HAMPOVÁ** - senátorka
VÍDLÁK - blogger / a mnozí další